Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (deviata komora)

zo 4. júla 2024*

„Odvolanie – Verejná služba – Dočasní zamestnanci – Hodnotiaca správa – Povinnosť odôvodnenia – Povinnosť starostlivosti – Žaloba o neplatnosť a o náhradu škody“

Vo veci C-5/23 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 5. januára 2023,

Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: pôvodne G. Predonzani a K. Tóth, neskôr K. Tóth, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

KD, v zastúpení: D.-A. Pappa, dikigoros, A. Pappas a S. Pappas, avocats,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (deviata komora),

v zložení: predsedníčka deviatej komory O. Spineanu-Matei, sudcovia J.-C. Bonichot (spravodajca) a S. Rodin,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

1 Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 26. októbra 2022, KD/EUIPO (T-298/20, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2022:671), ktorým Všeobecný súd zrušil hodnotiacu správu KD vzťahujúcu sa na hodnotenie za rok 2019 (ďalej len „sporná správa“).

Právny rámec

Služobný poriadok úradníkov Európskej únie

2 V článku 43 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) sa uvádza:

„Spôsobilosť, výkonnosť a správanie každého úradníka v službe sú predmetom pravidelnej ročnej správy vypracovanej menovacím orgánom každej inštitúcie v súlade s článkom 110. V tejto správe sa uvedie, či úroveň výkonnosti úradníka bola uspokojivá alebo nie. Menovací orgán každej inštitúcie určí ustanovenia o práve podať odvolanie v rámci postupu na predkladanie správ [v rámci postupu hodnotenia – *neoficiálny preklad*], ktoré musí byť uplatnené pred podaním sťažnosti uvedenej v článku 90 ods. 2.

Od platovej triedy AST 5 môže správa obsahovať aj stanovisko, či má úradník na základe svojej výkonnosti predpoklady pre vykonávanie funkcie administrátora.

Správa sa poskytuje danému úradníkovi. Úradník má právo predložiť k nej akékoľvek pripomienky, ktoré pokladá za dôležité.“

3 Článok 90 služobného poriadku v odseku 2 stanovuje:

„Každá osoba, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu sťažnosť na akt, ktorý má na ňu negatívny účinok, ak uvedený orgán prijal rozhodnutie alebo ak neprijal opatrenie predpísané služobným poriadkom. Sťažnosť sa musí podať do troch mesiacov. Táto lehota začne plynúť:

– dňom uverejnenia aktu, ak ide o opatrenie všeobecného charakteru,

– dňom oznámenia rozhodnutia dotknutej osobe, ale v každom prípade najneskôr odo dňa prijatia tohto oznámenia príslušnou osobou, ak opatrenie postihuje uvedenú osobu; ak akt postihujúci uvedenú osobu obsahuje aj sťažnosť na ďalšiu osobu [ak je akt postihujúci uvedenú osobu takej povahy, že má negatívny účinok aj na ďalšiu osobu – *neoficiálny preklad*], táto lehota začne plynúť pre túto druhú osobu dňom, keď prijme príslušné oznámenie, ale v každom prípade najneskôr dňom uverejnenia,

– dňom uplynutia lehoty predpísanej pre odpoveď, ak sa sťažnosť týka nepriameho prijatého rozhodnutia, ktorým sa zamieta žiadosť ustanovená v odseku 1.

Orgán oznámi dotknutej osobe svoje odôvodnené rozhodnutie do štyroch mesiacov odo dňa podania sťažnosti. Ak po uplynutí tejto lehoty nedostala príslušná osoba odpoveď na svoju sťažnosť, považuje sa to za nepriamo prijaté rozhodnutie, ktorým sa jej sťažnosť zamieta, a môže sa proti nemu odvolať podľa článku 91.“

4 Článok 110 služobného poriadku znie:

„1. Všeobecné vykonávacie ustanovenia k tomuto služobnému poriadku prijíma menovací orgán každej inštitúcie po porade s Výborom zamestnancov a Výborom pre služobný poriadok.

2. Vykonávacie predpisy prijaté [Európskou k]omisiou na účely vykonávania tohto služobného poriadku vrátane všeobecných vykonávacích ustanovení uvedených v odseku 1 sa analogicky vzťahujú aj na agentúry. Preto Komisia informuje agentúry o každom takomto vykonávacom predpise okamžite po jeho prijatí.

Tieto vykonávacie predpisy nadobúdajú účinnosť v agentúrach deväť mesiacov po nadobudnutí ich účinnosti v Komisii alebo deväť mesiacov po dátume, keď Komisia informovala agentúry o prijatí príslušného vykonávacieho predpisu, podľa toho, ktorý dátum je neskorší. Odchylne od uvedeného môže agentúra rozhodnúť o tom, že takéto vykonávacie predpisy nadobudnú účinnosť skôr.

Odchylne od toho však môže agentúra pred uplynutím deväťmesačného obdobia uvedeného v druhom pododseku tohto odseku a po porade s Výborom zamestnancov predložiť Komisii na schválenie vykonávacie predpisy, ktoré sa líšia od vykonávacích predpisov prijatých Komisiou. Za rovnakých podmienok môže agentúra požiadať Komisiu o súhlas s neuplatňovaním určitých z týchto vykonávacích predpisov. V tomto prípade Komisia môže namiesto schválenia alebo zamietnutia žiadosti požiadať agentúru o to, aby jej predložila na schválenie vykonávacie predpisy, ktoré sa líšia od vykonávacích predpisov prijatých Komisiou.

Plynutie deväťmesačnej lehoty uvedenej v druhom pododseku tohto odseku sa pozastaví od dátumu, keď agentúra požiada Komisiu o schválenie, až do dátumu, keď Komisia vyjadrí svoje stanovisko.

Agentúra takisto môže po porade so svojím Výborom zamestnancov predložiť Komisii na schválenie vykonávacie predpisy, ktoré sa týkajú iných oblastí ako vykonávacie predpisy, ktoré prijala Komisia.

Na účely prijatia vykonávacích predpisov zastupuje agentúry správna rada alebo rovnocenný orgán uvedený v akte Únie, ktorým sa agentúry zriaďujú.

3. Na účely prijímania predpisov dohodou medzi inštitúciami sa agentúry za inštitúcie nepovažujú. Komisia však tieto predpisy pred ich prijatím prerokuje s agentúrami.

4. Zamestnanci dostanú na vedomie vykonávacie predpisy tohto služobného poriadku vrátane všeobecných vykonávacích ustanovení uvedených v odseku 1, ako aj predpisy prijaté na základe dohody medzi menovacími orgánmi inštitúcií.

5. Administratívne oddelenia inštitúcií a agentúr navzájom pravidelne konzultujú uplatňovanie tohto služobného poriadku. Agentúry sú na týchto konzultáciách zastúpené spoločne v súlade s predpismi, ktoré sa pevne stanovia na základe ich vzájomnej dohody.

6. Súdny dvor Európskej únie vedie register predpisov prijatých menovacím orgánom každej inštitúcie na účely vykonávania tohto služobného poriadku, ako aj predpisov prijatých agentúrami, ktoré sa odchyľujú od predpisov prijatých Komisiou, v súlade s postupom uvedeným v odseku 2, vrátane všetkých zmien týchto predpisov. Inštitúcie a agentúry majú priamy prístup

k tomuto registru a plné právo meniť svoje vlastné predpisy. Členské štáty majú k tomuto registru priamy prístup. Navyše, každé tri roky predloží Komisia Európskemu parlamentu a Rade správu o predpisoch prijatých menovacím orgánom každej inštitúcie na účely vykonávania tohto služobného poriadku.“

VVU 43

5 EUIPO na vykonanie článku 43 služobného poriadku uplatňuje rozhodnutie Komisie C(2013) 8985 zo 16. decembra 2013 o všeobecných ustanoveniach na vykonávanie článku 43 služobného poriadku a podrobných pravidlách na uplatňovanie článku 44 prvého odseku služobného poriadku (ďalej len „VVU 43“). V článku 7 VVU 43 sa uvádza:

„1. Po odôvodnenom odmietnutí hodnotiacej správy úradníkom… je vec automaticky predložená odvolaciemu hodnotiteľovi…

…

3. V lehote 20 pracovných dní odo dňa odôvodneného odmietnutia správy a po rozhovore upravenom v odseku 2, odvolací hodnotiteľ potvrdí alebo zmení hodnotiacu správu a svoje rozhodnutie odôvodní.

…

4. Po rozhodnutí odvolacieho hodnotiteľa sa správa stáva konečnou…“

Okolnosti predchádzajúce sporu

6 Okolnosti predchádzajúce sporu sú v bodoch 2 až 14 napadnutého rozsudku uvedené takto:

„2. Dňa 16. júla 2015 [KD, ktorá je žalobkyňou v prvostupňovom konaní,] nastúpila do služobného pomeru na [EUIPO] ako dočasná zamestnankyňa na obdobie piatich rokov podľa článku 2 písm. f) Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie… Bola pridelená na oddelenie ‚Akadémia‘ EUIPO.

3. Dňa 15. februára 2016 bola žalobkyňa vymenovaná za vedúcu tímu.

4. Od roku 2015 mala žalobkyňa osobné a zdravotné problémy. Tieto problémy si vyžadovali [*dôverné*]. Žalobkyni bola tiež poskytnutá [*dôverné*].

5. V polovici roka 2019 bola žalobkyni doručená následná správa vyhotovovaná v strede roka. Uvádza sa v nej okrem iného to, že ‚dosiahla svoje ciele až po T 2, s výnimkou zavedenia banky talentov… (pozastavené z dôvodu problémov súvisiacich s ochranou údajov) a IPDentical (prebiehajúce verejné obstarávanie)‘, že ‚s ľahkosťou zvláda úlohu vedúcej tímu‘ a že ‚bola veľmi aktívna a orientovaná na výsledky počas [prvého] polroka [roku 2019]‘.

6. V júli 2019 došlo k rozhovoru medzi žalobkyňou a administratívou.

7. Dňa 3. februára 2020 sa uskutočnil hodnotiaci pohovor so žalobkyňou za rok 2019.

8. Dňa 11. marca 2020 bola žalobkyni doručená sporná správa.

9. Sporná správa sa začína časťami, ktoré sú nazvané ‚Všeobecné informácie', ‚Informácie o zamestnancovi', ‚Hodnotiaci rozhovor' a ‚Pripomienky k pracovným podmienkam vrátane práce na diaľku (ak sa uplatňuje)'. Nasledujúca časť, ktorá sa nazýva ‚Posúdenie cieľov', ‚obsahuje hodnotenie dosiahnutých výsledkov vrátane kvality vykonanej práce a angažovanosti pracovníka a [kľúčových ukazovateľov výkonnosti] stanovených na obdobie, na ktoré sa vzťahuje toto hodnotenie'. Táto časť zahŕňa ciele tímu, pričom ku každému z nich je pripojený opis individuálneho prínosu žalobkyne, kľúčové ukazovatele výkonnosti, dotknutá strategická oblasť a hodnotenie ‚Cieľ dosiahnutý'. Medzi kľúčové ukazovatele výkonnosti v rámci cieľa ‚Zavedenie vymedzených a schválených činností a projektov [strategický plán 2020] a [ročný pracovný program]' patrí okrem iného zriadenie banky talentov v prvom štvrťroku. Ďalej nasledujú ‚Všeobecné poznámky k cieľom', v rámci ktorých sa uvádza, že žalobkyňa ‚dosiahla väčšinu stanovených cieľov', pričom však realizácia banky talentov sa oneskorila z dôvodu problémov s ochranou údajov.

10. Nasledujúca časť má názov ‚Správanie v službe'. V tejto časti sa uvádza, že žalobkyňa ‚v plnej miere spĺňa očakávania', ‚dobre vychádza so svojimi kolegami, zaobchádza s nimi priamo, úprimne a čestne' a ‚je schopná v prípade potreby dosiahnuť kompromis'.

11. Nasledujúca časť s názvom ‚Posúdenie schopností' obsahuje ‚hodnotenie schopností pracovníka v súvislosti so spôsobilosťou, ktorá sa vyžaduje v jeho funkčnej skupine a platovej triede'. Táto časť zahŕňa deväť schopností. Pre každú z nich sporná správa uvádza požadovanú úroveň, ktorá zodpovedá známke, ktorú EUIPO od pracovníka očakáva, a skutočne získanú známku. Stupnica hodnotenia EUIPO má viacero úrovní, a to ‚v štádiu vývoja' (1), ‚primeraná' (2) a ‚pokročilá' (3).

12. Žalobkyňa získala požadovanú známku 3, pokiaľ ide o šesť schopností. Pri jednej ďalšej schopnosti získala známku 3, čo je známka vyššia než požadovaná známka 2. Naopak, pokiaľ ide o schopnosti ‚Stanovovanie priorít a organizácia' a ‚Odolnosť", žalobkyňa získala známku 2, pričom požadovaná známka bola 3. Vo ‚Všeobecných poznámkach k schopnostiam' sa vysvetľuje, že žalobkyňa ‚píše rýchlo, jasne a správne' a má ‚slušnú úroveň znalosti v akademickej oblasti a chápe dôsledky týchto znalostí na úrovni [EUIPO]'. V týchto poznámkach sa však ďalej uvádza, že pokiaľ ide o ‚stanovovanie priorít a [jej] organizáciu, niekoľkokrát bola upozornená na potrebu dodržiavať termíny a predvídať".

13. Nasledujúce časti sú nazvané ‚Hodnotenie programu rozvoja' a ‚Všeobecná hodnotiaca známka'. Pokiaľ ide o túto poslednú časť, hodnotenie priznané žalobkyni je ‚CLR' resp. ‚zodpovedá úrovni vyžadovanej pre zastávané pracovné miesto', t. j. tretej úrovni rátanej od konca v rámci všeobecnej hodnotiacej stupnice EUIPO, ktorá pozostáva zo šiestich úrovní, a uspokojivej úrovni v zmysle článku 43 služobného poriadku… Po tejto správe nasledujú tieto ‚všeobecné pripomienky hierarchicky nadriadeného k hodnoteniu':

> ‚Okrem toho, čo bolo uvedené počas rozhovoru v júli a počas druhého polroka, [žalobkyňa] dosiahla svoje ciele. … [Žalobkyňa] je riadiacou pracovníčkou a má byť vnímaná ako vzor vo vzťahu k zamestnancom Akadémie, a to na základe preukázania primeraných spôsobilostí, predvídania pracovných úloh vopred, neustálej snahy o zachovanie a poskytovanie vysokej úrovne služieb a neprestajného úsilia o zlepšovanie kvality. V tejto súvislosti ju bolo niekoľkokrát potrebné upozorniť na to, aby dodržiavala termíny a preukázala proaktivitu, ktorej je schopná.'

14. Dňa 1. apríla 2020 orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy… oznámil žalobkyni svoje rozhodnutie nepredĺžiť jej zmluvu… V tomto rozhodnutí [uvedený orgán] uviedol, že zohľadnil spornú správu.“

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

7 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 22. mája 2020 podala KD žalobu, ktorou sa domáhala jednak zrušenia spornej správy a jednak náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá jej údajne bola spôsobená v dôsledku tejto správy.

8 Na podporu svojej žaloby uviedla KD tri žalobné dôvody. Z týchto žalobných dôvodov bol prvý v podstate založený na porušení povinnosti odôvodnenia a práva na obranu, ako aj na skutkovom omyle, druhý na zjavne nesprávnych posúdeniach a tretí na porušení povinnosti starostlivosti.

9 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zrušil spornú správu z dôvodu nedostatku odôvodnenia, skutkového omylu a porušenia povinnosti starostlivosti.

10 Po prvé konštatoval, že hodnotiteľ neodôvodnil známku udelenú KD za schopnosť „Odolnosť“.

11 Po druhé usúdil, že hodnotiteľ nepreukázal, že došlo k upozorneniam na dodržiavanie termínov, ktoré boli údajne zaslané KD počas referenčného obdobia.

12 Po tretie uviedol, že hodnotiteľ nezohľadnil zdravotné problémy KD, o ktorých vedel a ktoré pretrvávali počas referenčného obdobia, čím porušil svoju povinnosť starostlivosti.

13 Všeobecný súd naopak konštatoval, že zrušenie spornej správy samo osebe predstavuje primeranú a dostatočnú náhradu údajnej ujmy, a tak zamietol návrhy na náhradu škody.

Návrhy účastníkov odvolacieho konania

14 EUIPO navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– zamietol žalobu o neplatnosť ako neprípustnú alebo nedôvodnú, alebo subsidiárne aby vrátil vec Všeobecnému súdu, a

– uložil KD povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania, ako aj konania pred Všeobecným súdom.

15 KD navrhuje odvolanie zamietnuť a uložiť EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

16 EUIPO na podporu svojho odvolania uvádza štyri odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 43 služobného poriadku v spojení s článkom 110 služobného poriadku. Druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnych právnych posúdeniach, pokiaľ ide o právnu povahu praktického spisu týkajúceho sa hodnotení,

sankcionovaného porušenia povinnosti odôvodnenia a dôsledkov, ktoré z toho vyplývajú. Tretí odvolací dôvod je založený na skreslení skutkových okolností a nesprávnom posúdení dôkazov. Štvrtý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade povinnosti starostlivosti a na porušení povinnosti odôvodnenia Všeobecným súdom.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

17 Svojím prvým odvolacím dôvodom EUIPO tvrdí, že Všeobecný súd sa v bodoch 23 až 31 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 43 služobného poriadku v spojení s článkom 110 služobného poriadku, keď dospel k záveru, že prípustnosť žaloby proti hodnotiacej správe nie je podmienená vyčerpaním interných opravných prostriedkov. Tvrdí, že článok 7 VVU 43, ktorý sa naň analogicky uplatňuje na základe článku 110 ods. 2 služobného poriadku, ukladá úradníkovi alebo zamestnancovi, ktorý chce napadnúť jeho hodnotiacu správu, aj povinnosť najprv podať interné odvolanie.

18 KD usudzuje, že prvý odvolací dôvod treba zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

19 Súdny dvor už rozhodol, že vzhľadom na povahu hodnotiacej správy stanovenej v článku 43 služobného poriadku, v ktorej sa uvádza slobodne vyjadrený názor hodnotiteľov, a nie posúdenie menovacím orgánom, podanie formálnej sťažnosti v zmysle článku 90 ods. 2 služobného poriadku nie je nevyhnutným predpokladom na podanie žaloby proti takémuto aktu. Žalobu teda možno podať od okamihu, keď hodnotiacu správu možno považovať za konečnú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. júla 1980, Grassi/Rada, 6/79 a 97/79, EU:C:1980:178, bod 15).

20 EUIPO však tvrdí, že táto judikatúra nebráni tomu, aby menovací orgán zaviedol interné odvolanie, ktoré úradník alebo zamestnanec, ktorý má v úmysle napadnúť jeho hodnotenie, musí podať predtým, ako sa bude môcť obrátiť na súd.

21 EUIPO sa domnieva, že takúto právomoc zveruje menovaciemu orgánu článok 43 prvý odsek služobného poriadku, ktorý vo svojej poslednej vete stanovuje, že „menovací orgán každej inštitúcie určí ustanovenia o práve podať odvolanie [v rámci postupu hodnotenia], ktoré musí byť uplatnené pred podaním sťažnosti uvedenej v článku 90 ods. 2“.

22 Takýto výklad však nemožno prijať. Hoci totiž článok 43 prvý odsek posledná veta služobného poriadku stanovuje, že menovací orgán každej inštitúcie prijíma ustanovenia o práve podať interné odvolanie v rámci postupu hodnotenia, vôbec sa v ňom neuvádza, že by podanie takéhoto odvolania bolo pre úradníka alebo zamestnanca povinnosťou.

23 V dôsledku toho článok 7 VVU 43, ktorým Komisia v rámci vykonania článku 43 služobného poriadku stanovila podmienky, za ktorých úradník alebo zamestnanec môže podať interné odvolanie proti jeho hodnotiacej správe, navyše nemožno vykladať tak, že by zavádzal podmienku, ktorá musí byť splnená pred podaním žaloby.

24 Komisia by navyše prekročila právomoc prijímať všeobecné vykonávacie ustanovenia k služobnému poriadku, ktorú jej zveruje článok 110 ods. 1 služobného poriadku, ak by pri prijímaní článku 7 VVU 43 niečo doplnila k osobitným podmienkam prístupu úradníkov a zamestnancov k súdu, ktoré sú stanovené v článku 90 ods. 2 a článku 91 služobného poriadku.

25 V dôsledku uvedeného EUIPO nemôže dôvodne tvrdiť, že sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že KD je oprávnená podať na súd žalobu proti spornej správe bez toho, aby predtým podala interné odvolanie stanovené v článku 7 VVU 43.

26 Prvý odvolací dôvod preto treba zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

27 Svojím druhým odvolacím dôvodom EUIPO tvrdí, že Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že hodnotiteľ KD si nesplnil svoju povinnosť odôvodnenia, keď nevysvetlil, prečo bola KD udelená nižšia známka, než je známka požadovaná pre schopnosť „Odolnosť“, a že toto porušenie odôvodňuje zrušenie spornej správy.

28 V prvom rade sa EUIPO kriticky vyjadruje k tvrdeniu Všeobecného súdu uvedenému v bode 67 napadnutého rozsudku, podľa ktorého praktický spis týkajúci sa hodnotení v bode 3.5.5 prílohy A k tomuto spisu stanovuje kogentné pravidlo, ktoré je pre hodnotiteľov záväzné. Podľa EUIPO tento praktický spis nie je ani právnym aktom, ani súborom pravidiel správania, ale poskytuje len usmernenia a komentáre na účely uplatnenia článkov 43 a 44 služobného poriadku, ako aj VVU 43. EUIPO z toho vyvodzuje, že nedodržanie odporúčania, ktoré je uvedené v tomto bode 3.5.5 prílohy A k uvedenému praktickému spisu, a to poskytnúť vysvetlenia v prípade, že sú schopnosti ohodnotené na nižšej úrovni, než je požadovaná známka, neznamená, že by sporná správa mala vadu odôvodnenia, v rozpore s tým, čo uviedol Všeobecný súd v bodoch 79 a 80 napadnutého rozsudku.

29 V druhom rade EUIPO usudzuje, že odporúčanie pre hodnotiteľov, ktoré je uvedené v bode 3.5.5 prílohy A k praktickému spisu týkajúcemu sa hodnotení, prekračuje požiadavky odôvodnenia hodnotiacej správy vyplývajúce z judikatúry. V hodnotiacej správe nie je potrebné vyhotoviť vyčerpávajúci opis výkonu zamestnanca, ale mali by sa v nej uviesť len jeho rozhodujúce prvky.

30 V treťom rade to, že v spornej správe nie sú uvedené vysvetlenia, pokiaľ ide o známku získanú na základe schopnosti „Odolnosť“, nemá na hodnotenie KD taký dopad, ktorý by odôvodňoval zrušenie tejto správy.

31 KD sa domnieva, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

Posúdenie Súdnym dvorom

32 V prvom rade EUIPO tvrdí, že odporúčanie uvedené v bode 3.5.5 prílohy A k praktickému spisu týkajúcemu sa hodnotení, podľa ktorého hodnotiteľ poskytne vysvetlenia v prípade, že sa jedna alebo viacero schopností ohodnotia nižšie, než je požadovaná úroveň, nie je záväzné, a to v rozpore s tým, čo uviedol Všeobecný súd v bode 67 napadnutého rozsudku.

33 Súdny dvor však rozhodol, že ak inštitúcia prijme orientačné pravidlá postupu určené pre administratívu a ich zverejnením oznámi, že ich bude uplatňovať na prípady nimi dotknuté, táto inštitúcia sa sama obmedzuje vo svojej voľnej úvahe a v zásade sa od týchto pravidiel nemôže odchýliť bez toho, aby bola prípadne sankcionovaná z dôvodu porušenia všeobecných právnych zásad, akými sú rovnosť zaobchádzania alebo ochrana legitímnej dôvery (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. decembra 1983, Blomefield/Komisia, 190/82, EU:C:1983:358, bod 20, ako aj z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 40).

34 V predmetnom prípade nielenže pravidlo uvedené v bode 3.5.5 prílohy A k spisu týkajúcemu sa hodnotení bolo uverejnené, ale jeho obsah bol výslovne uvedený v spornej správe vo forme pokynu pre hodnotiteľa v takomto znení: „Ak sú schopnosti ohodnotené na nižšej úrovni, než je požadovaná známka, pričom táto úroveň má vplyv na výkon, poskytnite, prosím, vysvetlenie v časti ‚Všeobecné poznámky k schopnostiam‘“.

35 Za týchto okolností sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že uvedené pravidlo má kogentnú povahu, a to bez ohľadu na skutočnosť, že v praktickom spise týkajúcom sa hodnotenia sa uvádza, že nejde o právny predpis.

36 V druhom rade EUIPO vytýka Všeobecnému súdu to, že hodnotiteľovi uložil širšiu povinnosť odôvodnenia, než vyžaduje judikatúra. Ako však bolo uvedené vyššie, Všeobecný súd len konštatoval, že EUIPO tým, že prijal bod 3.5.5 prílohy A k praktickému spisu týkajúcemu sa hodnotení, sám uložil hodnotiteľom dodatočnú povinnosť odôvodnenia hodnotiacich správ jeho úradníkov a zamestnancov, a pripomenul, že na základe judikatúry uvedenej v bode 33 tohto rozsudku si rešpektovanie rovnosti zaobchádzania a legitímnej dôvery vyžaduje, aby táto povinnosť bola dodržaná.

37 V treťom rade EUIPO tvrdí, že v každom prípade nedostatok odôvodnenia, ktorý sa mu vytýka, nemal vplyv na dôvodnosť všeobecného hodnotenia KD, a teda Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že takýto nedostatok odôvodnenia môže sám osebe odôvodniť zrušenie hodnotiacej správy.

38 Povinnosť odôvodnenia uvedená v článku 296 ZFEÚ a potvrdená v článku 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv Európskej únie je však základnou zásadou práva Únie, ktorej cieľom je jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje na posúdenie dôvodnosti aktu, ktorý jej spôsobuje ujmu, a príležitosť podať žalobu napádajúcu jeho zákonnosť a jednak umožniť súdu Únie, aby vykonal svoje preskúmanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. novembra 2022, Thunus a i./EIB, C-91/21 P, EU:C:2022:928, bod 81).

39 Podľa ustálenej judikatúry preto povinnosť odôvodnenia takto stanovená v článku 296 ZFEÚ predstavuje podstatnú formálnu náležitosť v zmysle článku 263 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. januára 2022, YG/Komisia, C-361/20 P, EU:C:2022:17, bod 41), ktorej nedodržanie má za následok zrušenie rozhodnutia obsahujúceho túto vadu.

40 Všeobecný súd sa preto nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že vada spočívajúca v nedostatku odôvodnenia, ktorú obsahuje sporná správa, odôvodňuje jej zrušenie.

41 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý odvolací dôvod je potrebné zamietnuť.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

42 Vo svojom treťom odvolacom dôvode EUIPO usudzuje, že Všeobecný súd v bodoch 93 a 96 až 103 napadnutého rozsudku skreslil skutkové okolnosti a nesprávne posúdil dôkazy sporu.

43 V prvom rade Všeobecný súd obrátil dôkazné bremeno, keď od EUIPO vyžadoval preukázanie toho, že v priebehu referenčného obdobia skutočne upozorňoval KD na dodržiavanie termínov. Okrem toho administratíva nie je povinná zasielať zamestnancovi upozornenia alebo písomné napomenutia vo vzťahu k danému termínu zakaždým, keď je to potrebné.

44 V druhom rade sa Všeobecný súd dopustil toho, že je jeho odôvodnenie zjavne rozporuplné, pokiaľ ide o otázku existencie týchto upozornení na dodržiavanie termínov. Na jednej strane totiž v bode 100 napadnutého rozsudku uviedol, že EUIPO sa nepodarilo predložiť ani len najmenší dôkaz, ktorým by sa dalo preukázať, že skutočne došlo k uvedeným upozorneniam. Na druhej strane v bode 93 tohto rozsudku zamietol ako neprípustné dôkazy, ktoré EUIPO predložil v prílohách D 1 až D 5 dupliky s cieľom predložiť dôkaz o týchto upozorneniach.

45 KD uvádza, že tretí odvolací dôvod nie je dôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

46 V prvom rade výhrada založená na tom, že Všeobecný súd neoprávnene obrátil dôkazné bremeno, keď uložil EUIPO povinnosť preukázať, že došlo k upozorneniam na dodržiavanie lehôt, adresovaným KD zo strany jej hierarchicky nadriadeného počas referenčného obdobia, nie je dôvodná.

47 Ako totiž Súdny dvor konštantne rozhoduje, normy práva Únie nevyžadujú predloženie dôkazu o negatívnej skutočnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. marca 1988, Komisia/Taliansko, 104/86, EU:C:1988:171, bod 11).

48 V dôsledku toho nebolo možné vyžadovať od KD, aby predložila dôkaz o tom, že počas referenčného obdobia nebola vôbec upozornená na dodržiavanie termínov.

49 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že bolo úlohou EUIPO predložiť aspoň neúplný dôkaz o tom, že k týmto upozorneniam, ktoré boli uvedené v spornej správe, skutočne došlo. Toto dôkazné bremeno neukladá EUIPO povinnosť toho, aby svojim úradníkom a zamestnancom adresoval upozornenia alebo napomenutia len v písomnej podobe, ale aby si uchoval dôkazy o významných alebo opakovaných nedostatkoch pre prípad, že by sa na ne neskôr chcel odvolávať.

50 V druhom rade EUIPO poukazuje na rozpor, ktorého sa Všeobecný súd v napadnutom rozsudku dopustil, keď spochybnil, že došlo k upozorneniam, po tom, čo v bode 93 napadnutého rozsudku odmietol ako neprípustné dôkazy o týchto upozorneniach, ktoré EUIPO predložil touto súdu v prílohách D 1 až D 5 dupliky.

51 Ako však Všeobecný súd pripomenul v bode 88 napadnutého rozsudku, článok 85 jeho rokovacieho poriadku v odseku 1 stanovuje, že dôkazy sa predkladajú v rámci prvej výmeny vyjadrení, a v odseku 2 sa uvádza, že v replike alebo duplike môžu byť predložené len vtedy, ak je ich oneskorené predloženie riadne odôvodnené.

52 Keďže pritom skutočnosti, ktoré EUIPO považuje za spôsobilé preukázať existenciu upozornení adresovaných KD, boli bez odôvodnenia predložené v štádiu dupliky, Všeobecný súd ich zamietol ako neprípustné na základe uplatnenia pravidiel svojho rokovacieho poriadku, ktoré nebolo v rámci odvolania vytknuté.

53 V dôsledku toho platí, že keď Všeobecný súd konštatoval, že s ohľadom na spis, ktorý mu bol predložený, nebolo preukázané, že by došlo k upozorneniam na dodržiavanie termínov, ktoré hierarchicky nadriadený údajne adresoval KD v priebehu referenčného obdobia, nedopustil sa vo svojom rozsudku ani nesprávneho právneho posúdenia, ani rozporuplného odôvodnenia.

54 Napokon aj za predpokladu, že by výhrada založená na skreslení skutkových okolností Všeobecným súdom, ktorú EUIPO tiež uviedol vo svojom treťom odvolacom dôvode, bola odlišná od prvých dvoch výhrad tohto odvolacieho dôvodu, túto výhradu je z dôvodu, že k nej nie sú pripojené vysvetlenia, ktoré by umožnili posúdiť jej rozsah, potrebné zamietnuť ako neprípustnú.

55 Tretí odvolací dôvod preto treba zamietnuť.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

56 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom, ktorý smeruje proti bodom 121 až 129 napadnutého rozsudku, EUIPO Všeobecnému súdu vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade povinnosti starostlivosti a že tiež porušil svoju povinnosť odôvodnenia.

57 V prvom rade sa Všeobecný súd údajne dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že EUIPO mal pri prijímaní spornej správy náležite zohľadniť zdravotné problémy KD.

58 Po prvé totiž platí, že ak hodnotiteľ nemá dôvod sa domnievať, že neprítomnosť pracovníka, ktorá bola odôvodnená jeho zdravotnými problémami, mohla mať významný vplyv na jeho výkon, nemožno mu vytýkať, že vo svojej správe tieto problémy neuviedol ani nezohľadnil.

59 Po druhé sa v hodnotiacich správach posudzujú schopnosti, výkonnosť a správanie zamestnanca v službe počas skutočne odpracovaného obdobia. Obdobie, počas ktorého je tento zamestnanec neprítomný z opodstatnených dôvodov (napr. choroba, úraz, rodičovská dovolenka alebo rodinná dovolenka, materská dovolenka), je z referenčného obdobia vylúčené. Ak je táto neprítomnosť tak dlhá alebo významná, že má vplyv na výkon, ročné ciele zamestnanca by sa mohli zodpovedajúcim spôsobom upraviť alebo by sa mohlo odôvodniť ich nedosiahnutie.

60 Po tretie lekárske údaje prijíma a spracúva priamo lekárska služba EUIPO a nedochádza k ich poskytnutiu hodnotiteľom ani všeobecnejšie administratíve. Práve preto osobné údaje týkajúce sa zdravia zamestnancov nie sú v hodnotiacich správach uvedené.

61 V druhom rade EUIPO Všeobecnému súdu vytýka, že nevysvetlil, prečo si hodnotiteľ nesplnil svoju povinnosť starostlivosti, a ani to, čo mu táto povinnosť ukladá.

62 Po prvé totiž EUIPO nevidí dôvody na to, aby mal hodnotiteľ v spornej správe uviesť zdravotné problémy KD, keď celkovo jej prácu ohodnotil pozitívne.

63 Po druhé EUIPO usudzuje, že napadnutý rozsudok neumožňuje pochopiť, ako sa zdravotné problémy KD mali uviesť v spornej správe, keď hodnotiteľ nebol schopný posúdiť zdravotný stav tohto zamestnanca.

64 EUIPO sa napokon zamýšľa nad tým, či zohľadnenie zdravotných problémov KD, ktoré Všeobecný súd vyžaduje, predpokladá, aby svoje hodnotenie zlepšil alebo upravil v prospech zamestnanca. Podľa jeho názoru by bolo rovnako neodôvodnené priznať zamestnancovi výhodu z dôvodu, že bol neprítomný pre chorobu, ako mu takúto neprítomnosť vytýkať.

65 KD tvrdí, že štvrtý odvolací dôvod nie je dôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

66 Treba pripomenúť, že povinnosť starostlivosti vyjadruje rovnováhu vzájomných práv a povinností, ktoré služobný poriadok a analogicky aj podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov vytvorili vo vzťahoch medzi verejným orgánom a zamestnancami vo verejnej službe. Rovnako ako právo na riadnu správu vecí verejných si táto rovnováha vyžaduje najmä to, aby orgán pri rozhodovaní o postavení zamestnanca prihliadal na všetky skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť jeho rozhodnutie, a aby pritom zohľadnil nielen záujem služby, ale aj predovšetkým záujem dotknutého zamestnanca (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2021, FV/Rada, C-875/19 P, EU:C:2021:283, bod 98).

67 Ako správne uviedol Všeobecný súd v bode 125 napadnutého rozsudku, povinnosť starostlivosti ukladá administratíve okrem iného povinnosť toho, aby pri prijímaní svojej hodnotiacej správy týkajúcej sa dotknutého úradníka alebo zamestnanca náležite zohľadnila jeho zdravotné problémy.

68 V predmetnom prípade je pritom nesporné, že Všeobecný súd v bode 126 napadnutého rozsudku uviedol, že sporná správa neobsahuje ani len zmienku o zdravotných problémoch, ktoré mala KD v priebehu referenčného obdobia a ktoré boli pritom vážne, a preto dospel k záveru, že došlo k porušeniu povinnosti starostlivosti.

69 EUIPO sa k tomuto záveru vyjadruje kriticky, keď v prvom rade tvrdí, že zdravotné problémy, ktorým čelil úradník alebo zamestnanec, sa majú v hodnotiacej správe zohľadniť len v tom prípade, že zdravotný stav tohto úradníka alebo zamestnanca odôvodnil tak dlhú a častú neprítomnosť, že táto je prekážkou toho, aby bol úradník alebo zamestnanec za dané hodnotiace obdobie v plnom rozsahu hodnotený.

70 Tak reštriktívne chápanie zohľadnenia zdravotného stavu úradníka alebo zamestnanca zo strany jeho hodnotiteľa však nemožno prijať, pretože zdravotné problémy, ktorým tento úradník alebo zamestnanec čelil, môžu mať vplyv aj na jeho výkon počas odpracovaných období.

71 V druhom rade EUIPO tvrdí, že dôvernosť lekárskych informácií bráni tomu, aby boli tieto informácie uvedené v hodnotiacej správe.

72 Dôvernosť týchto informácií však nebráni tomu, aby nadriadení zamestnanca trpiaceho dlhou chorobou, ktorá je dôvodom na častú neprítomnosť v práci, vedeli o jeho zdravotných problémoch, hoci nepoznajú ich presnú povahu.

73 V predmetnom prípade je nesporné, že KD mala jednak v priebehu rokov 2015 až 2018 vážne zdravotné problémy a v referenčnom období ich ešte stále neprekonala, tak ako to preukazuje jej neprítomnosť v práci zo zdravotných dôvodov v priebehu tohto obdobia, a že jednak jej hodnotiteľ o týchto problémoch vedel.

74 V dôsledku toho dôvernosť lekárskych údajov nemôže odôvodniť zamlčanie zdravotných problémov KD v spornej správe.

75 V treťom rade EUIPO Všeobecnému súdu vytýka, že porušil svoju povinnosť odôvodnenia, keďže nevysvetlil ani to, prečo si hodnotiteľ nesplnil svoju povinnosť starostlivosti, a ani to, ako mali byť zdravotné problémy KD zohľadnené v spornej správe.

76 Ako však bolo pripomenuté v bode 68 tohto rozsudku, Všeobecný súd v bode 126 napadnutého rozsudku uviedol, v čom spočíva porušenie povinnosti starostlivosti, ku ktorému došlo v spornej správe, t. j. že sporná správa neobsahuje ani len zmienku o zdravotných problémoch KD.

77 Okrem toho Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že nevysvetlil, ako mal hodnotiteľ tieto zdravotné problémy zohľadniť, keďže nesplnenie povinnosti starostlivosti konštatované v napadnutom rozsudku nevyplýva z neprimeraného zohľadnenia, ale z toho, že v spornej správe neexistuje vôbec žiadna zmienka o uvedených zdravotných problémoch.

78 Výhrada založená na tom, že Všeobecný súd bez uvedenia odôvodnenia dospel k záveru, že EUIPO porušil svoju povinnosť starostlivosti, je preto nedôvodná.

79 Z vyššie uvedeného vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod, musí byť zamietnutý.

80 Vzhľadom na to, že žiadnemu z odvolacích dôvodov sa nevyhovelo, treba toto odvolanie zamietnuť.

O trovách

81 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ktorý je na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľný na odvolacie konanie, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže KD navrhla uložiť EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania a EUIPO nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (deviata komora) rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy